

Arrest

nr. 106 216 van 2 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 december 2010 het Rijk binnen en diende op 27 december 2010 een asielaanvraag in. Op 25 februari 2013 werd een tweede beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn, van Kikuyu-origine, afkomstig van Eldoret (Rift Valley Province). In januari 2008, tijdens het postelectorale geweld, zag u samen met uw broer dat jullie huis in brand stond. Uw broer ging kijken en u bleef achter. U zag hoe uw broer met een pijl neergeschoten werd en zijn lichaam in stukken werd gesneden. Ook u werd door een pijl in uw oog geraakt. Hierna

vluchtte u met een truck naar Mbale, Oeganda. Daar liet u uw oog verzorgen in een ziekenhuis. U verbleef zeven maanden in Oeganda. Toen u hoorde dat er een eenheidsregering werd gevormd in Kenya keerde u terug. U ging naar Nakuru waar u begon te werken voor Alex. U verkocht cakejes op straat. Op een dag viel u echter met uw fiets waardoor de cakejes op de grond vielen. De cakejes werden door de mensen opgepakt en meegenomen. Toen u dit aan Alex vertelde begreep die het, maar enkele dagen later was hij toch boos en verkrachtte hij u. Hierop trok u bij Wachira in, een vriend in Nakuru. U ging bovendien werken in een garage. In de garage ontving u in juni of juli 2009 een eerste keer een dreigbrief van de Kalenjin, waarin u werd gezegd dat u dingen wist die u niet zou kunnen verder vertellen. U kreeg vervolgens een tweede dreigbrief in december 2010, waarin stond dat alle Kikuyu's zouden afgemaakt worden en dat uw dag ook gekomen was. Twee weken later werd u door drie mannen aangevallen op straat. Uit wat ze zeiden leidde u af dat ze dachten dat u bepaalde dingen wist over Ruto, een politicus die werd beschuldigd van het organiseren van postelectoraal geweld. Ze probeerden u aan te randen, maar op dat moment reed er een toeterende auto langs waardoor ze ophielden en wegvluchtten. U durfde niet meer in uw woning te blijven omdat u vreesde dat men u daar zou komen zoeken. Daarom ging u in de kerk slapen bij de bewakers. De volgende dag ging u naar de garage waar u uw baas om uw loon wou vragen. Uw baas was er echter niet maar u ontmoette er wel David, een vaste klant. U legde uw problemen aan hem uit en hij hielp u verzorging te krijgen voor uw verwondingen en hielp u Kenya na drie dagen te verlaten.

U had in Kenya ook een vriend, Henry, met wie u al meer dan een jaar een relatie had. U werd omwille van uw relatie met Henry meermaals geplaagd door diens huisbaas en door collega's van u. U durfde niet uit te komen voor uw homoseksualiteit omdat u vreesde dat de mensen u dan zouden haten en omdat u vreesde gearresteerd te zullen worden.

U verliet Kenya op 25 december 2010 en kwam in België aan op 26 december 2010. U vroeg asiel op 27 december 2010. Op 16 mei 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens uw beroep verklaarde u te zijn opgeroepen door de politie om te getuigen bij het Internationaal Strafhof tegen Ruto. Uw advocaten en het annulatiearrest van de RVV haalden aan dat dit voor u een bijkomend element van vrees was.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaarde in Kenya ooit door uw baas Alex te zijn verkracht. U verklaart dat dit gebeurde tijdens de zes maanden dat u in de wijk Pipeline Estate woonde en u verklaart bovendien dat u na dit incident verhuisde naar Langalanga (zie gehoor CGVS I, p. 2). U haalt verder geen andere problemen aan met Alex en bovendien, wanneer u gevraagd wordt sinds wanneer u problemen had in Kenya, stelt u dat deze begonnen toen u reeds in Langalanga woonde (zie gehoor CGVS, p. 3). Ook na uw verhuis naar Langalanga haalt u geen problemen meer aan met deze man, en uit uw verklaringen blijkt dat u in staat was uw leven verder te zetten en een andere job te vinden (zie gehoor CGVS, p. 4, 5). Ten slotte kan aangaande dit incident worden opgemerkt dat, zoals verder zal blijken, de andere, latere incidenten met Kalenjin die u aanhaalt, niet geloofwaardig zijn waardoor uw algehele geloofwaardigheid toch enigszins wordt ondermijnd en dus ook getwijfeld kan worden aan uw verklaringen betreffende dit incident.

Vervolgens kunnen enkele opmerkingen worden gemaakt bij uw verklaringen aangaande uw beweerde problemen met Kalenjin in Nakuru. Vooreerst maakt u niet duidelijk waarom u zou geïsoleerd worden door de Kalenjin in Nakuru. U verklaart dat ze denken dat u getuige bent van het postelectoraal geweld door Ruto (zie gehoor CGVS I, p. 4), maar u maakt niet duidelijk waarom ze dat zouden denken. U verklaarde immers niet getuigd te hebben tegen Ruto. U verklaart dat ze misschien denken dat u tegen Ruto zou getuigen omdat u van Eldoret afkomstig was omdat u ooit tegen iemand op uw werk zou gezegd hebben dat u van Eldoret was (zie gehoor CGVS I, p. 4) maar wanneer u dan gevraagd wordt of die persoon, aan wie u dat vertelde, dan een Kalenjin was, zegt u het niet te weten.

Verder is het opmerkelijk dat ze u in juni of juli 2009 een eerste brief zouden geschreven hebben, die op uw werkplaats zou achtergelaten zijn, waarop u tot december 2010 met rust zou zijn gelaten. Hoewel u geen getuigenissen aflegde tegen Ruto, zouden de Kalenjin u in december 2010 zelfs aangevallen hebben. Het is niet aannemelijk dat ze u gedurende anderhalf jaar met rust lieten en u zonder aanleiding plots fysiek aanvielen. Verder is het opmerkelijk dat u over deze brieven enkel praatte met Wachira, de

man bij wie u verbleef in Nakuru (zie gehoor CGVS I, p. 4). U ging zelfs niet naar de politie toen u de dreigbrieven kreeg, noch na de aanval (zie gehoor CGVS I, p. 4-5). Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit niet deed, zegt u dat u er niet aan dacht, in de war was en bang was (zie gehoor CGVS I, p. 4). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nochtans dat er een systeem van getuigenbescherming is opgestart na het postelectoraal geweld. Van u mocht bijgevolg toch verwacht worden dat u eerst een beroep zou doen op de Keniaanse autoriteiten in een dergelijke zaak, alvorens internationale bescherming te zoeken. U refereert naar het feit dat ook de politie betrokken was bij het postelectoraal geweld maar verklaart hierbij zelf dat ook de baas van de politie hiervan beschuldigd werd en vervolgd werd (zie gehoor CGVS I, p. 5), wat wijst op een beschermingsmogelijkheid voor u. Het feit dat u blijkbaar zelfs aan die beschermingsmogelijkheden niet dacht, doet verder vragen rijzen betreffende de geloofwaardigheid van uw problemen.

Tenslotte is het merkwaardig dat u niet bij Wachira bleef nadat u aangevallen zou zijn. U verklaart dat u niet lang wou praten en bang was (zie gehoor CGVS I, p. 4). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat uw vermeende aanvallers wisten waar u woonde. U werd nooit thuis lastiggevallend en de brieven kwamen toe op uw werk.

Al deze elementen laten toe te concluderen dat een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van problemen die u zou hebben met Kalenjin in uw hoofde niet kan weerhouden worden.

Deze vaststelling wordt trouwens ondersteund door het feit dat geen geloof kan gehecht worden aan de manier waarop u Kenya zou verlaten hebben. Immers, u verklaart Kenya plots verlaten te hebben met de hulp van David die u wou helpen en voor u documenten had. U verklaart gezien te hebben dat hij een bruin boekje had maar vermeldt er uitdrukkelijk bij dat hij dit nooit aan u gaf en dat David alle documenten toonde bij binnenkomst in België en dat jullie samen door de controle gingen (zie gehoor CGVS I, p. 3). U verklaarde voor de DVZ ook dat u niet zag of David voor u een paspoort had en dat u met het vliegtuig naar Brussel reisde (zie vragenlijst DVZ, nrs. 33, 34). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) blijkt echter dat bij de grenscontrole op de luchthaven Brussel Nationaal iedereen verplicht wordt zelf zijn documenten voor te leggen. Aangezien u hierover ongeloofwaardige verklaringen aflegt kan getwijfeld worden aan de manier waarop u, volgens uw verklaringen althans, Kenya zou moeten verlaten hebben.

Wat betreft de door uw advocaat aangehaalde vrees voor vervolging omwille van uw oproeping door de Federale politie in België om te getuigen voor het ICC kan nog het volgende worden opgemerkt : vooreerst kan worden vastgesteld dat u zelf verklaarde geen vrees (meer) te hebben aangaande deze oproep tot getuigenis aangezien u niet getuigd hebt (zie gehoor CGVS II, p. 5). U verklaarde bovendien dat er, nadat u gemeld hebt niet te willen getuigen, niets meer gebeurd is (zie gehoor CGVS, p. 3). U maakt melding van een vermoeden dat iemand in uw facebookprofiel wou inbreken maar u baseert dit vermoeden enkel op uw vaststelling dat u met uw pin-code geen toegang meer had tot uw profiel en u verklaart ook niet te weten wie dan zou geprobeerd hebben uw facebookprofiel te kraken (zie gehoor CGVS II, p. 2). U zou vervolgens uw facebookpagina afgesloten hebben en haalt geen problemen hiermee meer aan.

Verder verklaarde u dat in Kenya niemand op de hoogte is van het feit dat u werd opgeroepen om te getuigen (zie gehoor CGVS II, p. 5). Er blijkt ook meermaals uit uw verklaringen dat uw gesprekken met de Federale politie en de vertegenwoordigers van het ICC uit Den Haag uiterst geheim waren (zie gehoor CGVS II, pp. 2, 3, 4). Bovendien dient te worden vastgesteld dat u geen getuigenis aflegde en dat ook niet van plan bent te doen (zie gehoor CGVS II, p. 4, 5). Bijgevolg kan u niet aantonen dat u op die basis vervolging hebt te vrezen in Kenya.

Er dient nog te worden opgemerkt dat u verklaarde niet te durven getuigen, onder andere omdat u vreest dat, indien uw ouders misschien nog in leven zijn, zij hierdoor in Kenya problemen kunnen hebben (zie gehoor CGVS II, p. 4). Het is echter opmerkelijk dat, wanneer u gevraagd wordt of u op dat moment reeds wist dat het Rode Kruis uw familie niet gevonden had via tracing, u hierop geen antwoord kan geven. Uit de brief van het Rode Kruis blijkt dat u in februari 2012 op de hoogte werd gebracht van het feit dat uw familie niet gevonden werd. Volgens uw verklaringen zou u sinds half 2012 gecontacteerd zijn om uw getuigenis af te leggen. Het is merkwaardig dat u toen verklaarde angst te hebben voor uw familie in Kenya, zonder dat u blijkbaar op dat moment rekening hield met de brief van het Rode Kruis, die toch een zekere impact moet hebben gehad op u. Indien u immers wel met de brief rekening zou hebben gehouden, zou u zich herinnerd hebben dat u hem al gekregen had voor de oproeping tot getuigenis. Ook dit doet op zijn minst weer vragen rijzen bij de ernst van uw persoonlijke problemen in Kenya.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het loutere feit dat de Federale politie in België u uitnodigde voor een inleidend gesprek aangaande een eventuele getuigenis over Ruto, op zich niet aantoonde dat de door u voor het CGVS afgelegde verklaringen betrouwbaar of dienstig voor het onderzoek van het ICC zouden zijn. Immers, toen u tijdens het eerste gehoor door het CGVS gevraagd werd wat u dan weet over Ruto (aangezien u in Kenya zou zijn gezocht omdat men vreesde dat u zou getuigen) verklaarde u reeds 'dat hij politicus is en wat ik vader hoorde zeggen.' (zie gehoor CGVS I, p. 4). Hierop gevraagd of u ooit getuigd hebt over Ruto, antwoordde u merkwaardig genoeg 'Nee, ik heb hem nooit ontmoet.'. Eerder gevraagd of u van Ruto dan iets wist had u positief geantwoord. U stelde enkel, wat algemeen bekend is, dat hij minister was in Kenya en dat hij beschuldigd werd van het organiseren van het postelectoraal geweld. U stelde vervolgens uitdrukkelijk dat uw vader u zei dat hij dit gehoord had over Ruto maar dat u daar niet tussen kwam omdat het u niet interesseerde. Gevraagd of u dan dacht of uw vader iets wist over Ruto antwoordde u dat u het niet weet maar dat hij van politiek hield en in zijn shop foto's had hangen van verkiezingskandidaten (zie gehoor CGVS I, p. 4). Uit al deze verklaringen blijkt bezwaarlijk dat u een dienstige getuige zou zijn voor het ICC. Uw kennis over Ruto en diens activiteiten is immers zeer beperkt. Hieruit blijkt dat het loutere feit dat iemand uitgenodigd zou zijn door de politie, niet betekent dat die persoon daarom ook daadwerkelijk persoonlijk feiten heeft ondergaan of gezien waardoor hij dienstige informatie kan leveren.

Bovendien haalt u aan homoseksueel te zijn. U verklaart echter dit, buiten aan Wachira en uw partner, aan niemand verteld te hebben. Wachira reageerde positief op het feit dat u homoseksueel was en zag er alvast geen probleem in (zie gehoor CGVS I, p. 4). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat uw beweerde problemen in Kenia verband zouden houden met uw homoseksuele geaardheid (zie gehoor CGVS I, p. 5). U verklaart dat, indien de Mungiki het zouden te weten komen ze u zouden doden, maar u haalt vervolgens aan nooit problemen te hebben gehad met de Mungiki (zie gehoor CGVS I, p. 6). Het enige probleem dat u aanhaalt omwille van uw homoseksuele geaardheid is dat u ooit door de huisbaas van uw partner werd aangesproken die zei dat hij niet van jullie soort hield (zie gehoor CGVS I, p. 6). U verklaart verder geen problemen te hebben gekend omwille van uw homoseksuele geaardheid (zie gehoor CGVS I, p. 6). Ook over eventuele problemen die uw partner zou gehad hebben omwille van zijn homoseksualiteit kan u niets zeggen (zie gehoor CGVS I, p. 7). U contacteerde ook nooit een homo-organisatie, hoewel u op de hoogte bent van hun bestaan in Kenia. U verklaart dit wel te hebben willen doen maar kan niet uitleggen waarom u het dan niet deed (zie gehoor CGVS I, p. 8). U verklaart uw homoseksualiteit verborgen te hebben (zie gehoor CGVS I, p. 6) maar uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u blijkbaar zonder al te veel problemen Wachira en David, die u naar België bracht, op de hoogte bracht (zie gehoor CGVS I, p. 4, 9). Tevens is het opmerkelijk dat u verklaarde in Kenya gedurende een jaar en twee maanden een relatie te hebben gehad met Henry maar geen contact meer met hem te hebben omdat u zo snel moest vluchten (zie gehoor CGVS I, p. 2, 7). U verklaarde verliefd te zijn geweest op hem en met hem een toekomst gezien te hebben (zie gehoor CGVS I, p. 8). In dat opzicht is het merkwaardig dat, hoewel u duidelijk nog een goed contact had met Wachira, de man bij wie u inwoonde in Kenya en die op de hoogte was van uw homoseksuele geaardheid maar er geen probleem van maakte (zie gehoor CGVS I, p. 4), u hem nooit vroeg Henry te contacteren om hem te laten weten waar u was en op die manier weer in contact te komen met Henry. U verklaarde enkel geprobeerd te hebben Henry te contacteren via facebook, maar hem daar niet gevonden te hebben (zie gehoor CGVS II, p. 5). Toen u de mogelijkheid geopperd werd hem te contacteren via Wachiru, stelde u merkwaardig genoeg daar niet aan gedacht te hebben (zie gehoor CGVS II, p. 6). Ook verklaarde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS dat Henry in Githima woonde (zie gehoor CGVS I, p. 7) terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat hij in Pipeline, Nakuru woonde (zie gehoor CGVS II, p. 5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Githima een dorp is dat duidelijk op enige afstand (zo'n 54 km van Oost-Nakuru) buiten Nakuru ligt, terwijl Pipeline een deel is van Oost-Nakuru. Op zijn minst kan hieruit afgeleid worden dat de ernst van uw relatie met Henry hierbij in vraag kan gesteld worden.

Anderzijds blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, niet dat iedere homoseksueel zich kan beroepen op vervolging in Kenia, louter op basis van zijn /haar seksuele geaardheid.

De Keniaanse strafwet (sectie 162-165) bepaalt dat seksueel gedrag (al dan niet onder dwang - al dan niet in het publiek) met iemand van hetzelfde geslacht strafbaar is en tot gevangenisstraf kan leiden, terwijl homoseksuele geaardheid op zich niet strafbaar wordt gesteld. Ondanks deze bepaling in de strafwet werd in het jaar 2010 geen melding gemaakt van vervolging van personen enkel en alleen omwille van hun homoseksueel gedrag.

De organisatie 'Gay and Lesbian Coalition of Kenya' (GALCK), die in Kenia openlijk haar activiteiten kan organiseren en uitvoeren, meldt dat het zelfs erg moeilijk is voor de Keniaanse autoriteiten om de strafwetgeving met betrekking tot homoseksualiteit toe te passen. In november 2011 heeft de internationale NGO Act UP dezelfde moeilijkheden vastgesteld.

Homoseksuelen worden wel nog steeds gestigmatiseerd in de Keniaanse samenleving. Deze stigmatisering kan in sommige gevallen ook leiden tot homofob geweld en discriminerend gedrag. Iemand die slachtoffer wordt van homofob geweld kan bovendien geen beroep doen op bescherming van de autoriteiten.

Niettemin zijn er hoopvolle tekenen die wijzen op een verandering in de situatie voor LGBTI in Kenia. Zo heeft de 'National Aids Control Council' sinds de oprichting van GALCK ook activisten opgenomen in hun planningsactiviteiten. GALCK is ook een partnerschap met verschillende mensenrechtenorganisaties in het land aangegaan, met inbegrip van de Kenya Human Rights Commission (KHRC), die juridische ondersteuning verschaft tijdens gevallen van arrestaties en opsluitingen door de politie. Enkele openlijke gay rights activisten als David Kuria en Denis Nzioka ambiëren een politiek mandaat en Dr. Willy Mutunga, die het in het verleden al opgenomen heeft voor gays (maar zelf ontkent gay te zijn) heeft het tot 'chief justice' geschopt. Regionale LGBTI-groeperingen schoten in 2011 als paddenstoelen uit de grond (in Malindi, Lamu, Turkana, Kisumu, Kericho en Machako). In oktober 2011 erkent het Hooggerechtshof de rechtsgeldigheid van traditionele huwelijken van personen van hetzelfde geslacht. Dit betekent bijgevolg dat hieraan ook erfenisrechten verbonden zijn. In Nairobi vond in september 2011 het eerste gay filmfestival plaats. In oktober 2011 verscheen het eerste nummer van 'Identity Magazine', dat zich wil opwerpen als spreekbuis voor de LGBTI-gemeenschap. In 2011 hebben twee ministers zelfs opgeroepen tot meer tolerantie ten aanzien de holebi gemeenschap. Dit alles wijst op een groeiende tolerantie tegenover de LGBTI-gemeenschap en meer ruimte voor deze gemeenschap om zich te manifesteren.

In het licht van het geheel van deze elementen, moeten we vaststellen dat homoseksuelen momenteel in Kenia niet systematisch het slachtoffer zijn van vervolging die zo ernstig is dat elke homoseksuele persoon uit Kenia redenen heeft om vervolging te vrezen of een reëel risico loop op ernstige schade omwille van zijn seksuele geaardheid of omwille van zijn relatie met een persoon van hetzelfde geslacht. In dit geval, aangezien u niet het slachtoffer was van enige vervolging omwille van uw homoseksuele geaardheid in uw land van herkomst, kan niet geconcludeerd worden tot een gegronde vrees voor vervolging, enkel omwille van uw homoseksuele geaardheid en relatie met iemand van hetzelfde geslacht.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een brief neer van dr. Daniel (dd. 6/10/2011) die ons meldt dat u bij hem ben geweest voor een onderzoek en die de stappen vermeldt die hij nog zou ondernemen om meer informatie te krijgen over uw situatie. U legt echter geen documenten meer voor waaruit blijkt dat dr. Daniels stappen resultaat hebben gehad. Dr. Daniel spreekt bovendien in zijn brief over afspraken die u had bij de oogarts en die meer duidelijkheid zouden kunnen verschaffen betreffende de verwonding die u zou gehad hebben aan uw oog, maar u legt hiervan alvast geen attesten meer voor. Ook het ziekenhuis in Oeganda waar u zou behandeld zijn, legt hierover geen verklaringen af (zie mail aan dr. Daniel dd. 11/10/2011). De inhoud van deze brief wijzigt dus niets aan bovenstaande motivering. U legt wel een attest voor van dr. Martin, een tandarts (dd. 4/9/2012), waarin wordt gesteld dat 1 tand zou beschadigd zijn door een trauma, maar verder blijkt niet in welke omstandigheden dit letsel zou zijn opgelopen.

Verder legt u verschillende brieven van dhr. Jaques, psycholoog, voor (dd. 10/10/2011, 5/6/2012, 22/12/2012). In de eerste brief stelt hij dat u met hem regelmatig een onderhoud hebt en dat u met hem praat over het geweld dat u in Kenia onderging.

Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hierboven niet weerlegd wordt dat u op de één of andere manier getuige zou zijn geweest van geweld in Kenia en daarbij misschien geconfronteerd werd met gewelddadige feiten. Ook wordt niet ontkend dat u ooit psychische en fysieke letsels opliep. Uit de psychologische attesten die u voorlegt blijkt dat de psycholoog zich baseert op uw verklaringen aan hem. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de psycholoog om de geloofwaardigheid hiervan na te gaan. Verder doet dhr. Jaques ook het verhaal van uw oproeping als getuige voor een onderzoek door het ICC en meldt hij in dezelfde brief dd. 5/6/2012 dat uw psychologische toestand gestabiliseerd is en dat u meer ontspannen lijkt dan bij uw aankomst in België. Merkwaardig genoeg stelt dhr. Jaques in zijn laatste brief (dd. 22/12/2012) dan weer dat sinds uw negatieve beslissing door het CGVS uw

mentale toestand er erg op achteruit gaat. Nochtans werd deze (vernietigde) beslissing u reeds op 16 mei 2012 ter kennis gebracht, bijna drie weken voor de tweede brief van dhr. Jaques dus, waarin hij stelde dat uw toestand gestabiliseerd was en dat u meer ontspannen was. Wat betreft het post-electoraal geweld in Kenya in 2008 kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde tijdens deze periode Kenya wel te zijn ontvlucht (naar Oeganda), maar dat u in de loop van 2008 wel terugkeerde naar Kenya toen er aangekondigd werd dat er een eenheidsregering kwam (zie gehoor CGVS, p. 6). U verklaart zelfs dat u besloot naar Nakuru te gaan omdat u het daar leuk vond. U blijkt sindsdien geen geloofwaardige problemen meer te hebben gekend omwille van die periode van geweld in 2008.

U legt ook een brief voor van het BCHV (dd. 5/6/2012) waarin het verhaal betreffende uw oproeping tot getuigenis voor het ICC wordt gedaan en waarin aandacht wordt gevraagd voor dit aspect van uw relaas. Uit bovenstaande motivering blijkt nu dat ook dit element nader werd onderzocht met het oog op internationale bescherming.

U legt tijdens het tweede gehoor ook een geboorteakte voor (afgeleverd dd. 2/4/2012, opgestuurd met enveloppe die werd afgestempeld op 18/5/2012). Uw verklaringen betreffende de manier waarop u aan deze geboorteakte kwam zijn echter merkwaardig te noemen. Zo verklaarde u dat Wachira het document voor u geregeld heeft maar dat u wel geld moest opsturen om het snel te verkrijgen. Wachira zou het geld aan iemand in Nairobi gegeven hebben (zie gehoor CGVS II, p. 1). Gevraagd waarom er dan een andere afzender op de enveloppe staat, verklaart u dat Wachira het in Nairobi wel aan iemand gevraagd heeft maar dan teruggekeerd is naar Nakuru en het door iemand anders heeft laten opsturen (zie gehoor CGVS II, p. 4). Vooreerst is het opmerkelijk dat u er pas in mei 2012 in geslaagd bent dit document te krijgen, gezien uw blijkbaar goeie contacten in Kenya. Bovendien is het merkwaardig dat, indien het allemaal zo snel moest gaan dat u ervoor diende te betalen, het document reeds begin april 2012 zou afgeleverd zijn maar pas op 18/5 op de bus werd gedaan. Ten slotte blijkt uit het document dat het werd afgeleverd door de 'district/assistent' van Uasingishu-district in Rift-Valley-province wat uw verklaringen dat men er in Nairobi achter moest in twijfel trekt. Ten slotte bevat de geboorteakte die u voorlegt geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw verklaringen betreffende de manier waarop u het document verkreeg niet geloofwaardig genoeg zijn, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

Ten slotte legt u ook nog een internetdocument voor betreffende problemen die het onderzoek van het ICC ondervindt. Aangezien u echter besloot niet te zullen getuigen, ook niet tijdens het vooronderzoek door de Federale politie in België, heeft dit artikel geen betrekking op uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker voert aan "dat hij als Kikuyu uit de Rift Valley slachtoffer werd van het post-electoraal geweld begin 2008 (...) Verzoeker is homoseksueel (...) Verzoeker werd in juli 1993 geboren. Toen hij aankwam in België was verzoeker nog minderjarig. Op het moment van de feiten bijgevolg ook. Bij de moord op zijn broer, was verzoeker amper 15 jaar". Voorts stelt verzoeker dat hij door "het post-electoraal geweld, zijn hele familie kwijt geraakt is. Verzoeker moest bijgevolg, na zijn terugkeer uit

Oeganda, helemaal alleen door het leven verder, en dit als getraumatiseerde minderjarige". Hij diende zijn leven herop te bouwen en werd verkracht door zijn werkgever. Verzoeker besluit *"Ten gevolge van de zware mishandelingen (als gevolg van zijn etnische afkomst en zijn homoseksuele geaardheid), zijn eenzaamheid en zijn vrees voor zijn leven in geval van terugkeer, kent verzoeker zware psychische en fysieke stoornissen. Hij wordt zowel door oog- tand-specialisten als door een psycholoog gevolgd."*

3.2. De commissaris-generaal kan niet tezelfdertijd de oorzaak van verzoekers fysieke en psychische letsels als onduidelijk bestempelen wanneer niet wordt betwist dat verzoeker *"op de één of andere manier getuige zou zijn geweest van geweld in Kenia en daarbij misschien geconfronteerd werd met gewelddadige feiten"*, en evenmin wordt ontkend dat verzoeker *"ooit psychische en fysieke letsels opliep"*. Dit klemt te meer gezien de specifieke oorzaak van verzoekers verwondingen (een pijl), het tijdstip (tijdens het verkiezingsgeweld) en de plaats (Eldoret) en verzoeker terecht een aantal bronnen opgeeft waaruit kan blijken dat zijn relaas over het etnisch geweld met onder meer het gebruik van primitieve middelen als pijl en boog, ondersteund wordt door de objectieve landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en aan het verzoekschrift.

3.3. Er dient dan ook aangenomen te worden dat verzoeker als adolescent van 15 jaar het slachtoffer werd van zwaar etnisch geweld in Kenia. De Raad ziet dan ook niet in hoe de bestreden beslissing kan stellen dat verzoeker niet nuttig kan getuigen in het gerechtelijk onderzoek van het Internationaal Strafhof inzake William Samoei Ruto dat van start gaat in september 2013 (zie brief van R. Wissing van het BCHV inzake de oproeping van verzoeker door de Belgische federale politie). Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij er voor geopteerd heeft anoniem te getuigen niettegenstaande hij tijdens het verhoor werd ingelicht door de afgevaardigden van het Internationaal Strafhof, dat het staande houden van de anonimiteit tot de beoordeling van de rechter behoort. Wat er ook van zij, kan aangenomen worden dat ook al heeft het Rode Kruis tot nu toe verzoekers ouders niet kunnen opsporen, verzoeker alsnog hoopt dat ze in leven zijn zolang hij geen andersluidende informatie verneemt. Het is dan ook geloofwaardig dat verzoeker voorzichtig blijft en niet openlijk wil getuigen.

3.4. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt gaat het onderzoek van het Internationaal Strafhof in essentie over de gevolgen van de politiek van W. Ruto die geleid hebben tot het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid in het bijzonder moord, deportatie en gedwongen verplaatsing van de bevolking in het kader van het 2007-2008 post-verkiezingsgeweld in Kenia. Verzoekers kennis over de persoon van Ruto doet dan ook niet ter zake, noch zijn eerder elementaire kennis van de Keniaanse politiek. Het kan volstaan vast te stellen dat verzoeker zijn eigen relaas politiek correct kan plaatsen en de daders van het etnisch geweld kan beschrijven.

De bestreden beslissing kan evenmin concluderen *"Vooreerst maakt u niet duidelijk waarom u zou geviseerd worden door de Kalenjin in Nakuru. U verklaart dat ze denken dat u getuige bent van het postelectoraal geweld door Ruto (zie gehoor CGVS I, p. 4), maar u maakt niet duidelijk waarom ze dat zouden denken"* nu verzoeker een rechtstreekse getuige was van zowel de plundering en het in brand steken van de ouderlijke woning waarbij hij niet weet of zijn ouders en zus daarin gebleven zijn, als het geweld op dorpelingen en de deportatie van zijn dorp. Daarbij was verzoeker getuige van het doodschieten van zijn broer en het in stukken hakken van diens lichaam, waarbij de asielambtenaar noteert *"KV kan/wil er duidelijk niet over praten. Heeft moeite met dat onder woorden te brengen"* (CGVS-gehoor 13 oktober 2011, p.4). Verzoeker is ook zelf zwaar gewond door een pijl in zijn gezicht waarvoor hij zowel in Oeganda, Kenia als België medisch verzorgd werd. Verzoeker is blind geworden aan één oog en zijn gebit -dat reeds in Kenia werd verzorgd- en onderkaak zijn zwaar gehavend (zie ook bijkomend medisch attest van 25 mei 2013 ter terechtzitting neergelegd). Verzoekers verzorging in Oeganda kan evenmin worden betwist nu uit de medische attesten blijkt dat verzoeker de naam van het hospitaal kende en de foto herkende (attest Dr. Daniel van 15 juni 2012). Uit de e-mails naar Oeganda (zie administratief dossier) blijkt dat niet ontkend wordt dat verzoeker bekend is in het ziekenhuis maar dat de Oegandese arts zich beroept op de vertrouwelijkheid tussen arts en patiënt en slechts bereid is informatie te geven na verzoekers schriftelijke toestemming. Verzoeker is sedert maart 2011, vier maand na zijn aankomst in België, tot op heden in psychologische behandeling. Volgens de psycholoog verloopt de behandeling niet goed en is zijn toestand zorgelijk. Uit het CGVS-gehoor en ter terechtzitting kan inderdaad vastgesteld worden dat, zoals het psychologisch attest van 25 mei 2013 vermeldt, verzoeker zich met veel schroom en terughoudendheid uitdrukt. Anderzijds blijkt dat verzoeker, ook ter terechtzitting, eerlijk reageert op de vragen meer dan dat hij doordacht antwoordt.

3.5. Verzoekers relaas over zijn homoseksuele ervaringen zijn op dit punt tekenend. Verzoeker stelde op het CGVS en herhaalt ter terechtzitting, dat hij Kenia niet heeft verlaten omwille van zijn homoseksualiteit omdat, zich bewust zijnde van de gevaren, hij bijzonder onopvallend leefde. De bestreden beslissing stelt echter onvolledig dat verzoeker "*slechts twee personen*" heeft ingelicht: W. en zijn partner H. Immers uit de nadere lezing van de bestreden beslissing zelf en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ook D. de blanke tandarts die hem verzorgde en steunde in zijn vertrek uit Kenia, op de hoogte bracht en verzoekers baas A. uit Pipeline Estate verzoeker verkracht heeft waarop verzoeker verhuisde naar Langalanga. Uit de landeninformatie in het administratief dossier kan terecht afgeleid worden dat homoseksualiteit in Kenia niet noodzakelijk leidt tot vervolging te meer maatschappelijk gezien "*hoopvolle tekens*" wijzen "*op een verandering in de situatie voor LGBTI in Kenia*" nu de '*National Aids Control Council*' sinds de oprichting van de organisatie '*Gay and Lesbian Coalition of Kenya*' (GALCK) ook *activisten opgenomen in hun planningsactiviteiten*". Ongetwijfeld zijn de acties van de GALCK in samenwerking met verschillende mensenrechtenorganisaties, met inbegrip van de Kenya Human Rights Commission (KHRC) bijzonder betekenisvol zeker gezien hun juridische ondersteuning bij arrestaties en opsluitingen van homoseksuelen door de politie. Dit neemt niet weg dat verzoeker eveneens terecht stelde dat hij er bijzonder beducht voor was dat zijn homoseksuele aard bekend zou worden in zijn eigen omgeving nu de Mungiki hem zouden doden indien dit bij hen bekend zou worden (zie gehoor CGVS I, p. 6). Verzoeker behoort niet tot de intellectuele of hogere stedelijke kringen zoals beschreven in de bestreden beslissing. Zijn situatie kadert duidelijk in de SRB 'Kenya' "*Actuele positie van de LGBTI-gemeenschap in Kenia*" van februari 2012, waar onder punt 3. een genuanceerd standpunt wordt ingenomen. Indien verzoekers homoseksualiteit hem niet heeft aangezet om Kenia te verlaten, en een getraumatiseerde en fysiek gekwetste alleenstaande minderjarige homoseksuele man een beperkt sociaal leven leidt, dient dit essentiële aspect van verzoekers identiteit relevant bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging.

Ten slotte stelt verzoeker terecht dat de bedreigingen van de Kalenjin duidelijk te rijmen vallen met de politieke evolutie in Kenia. Immers Ruto bleef aan de macht tot 2010, en heeft pas in oktober 2010 zijn ministerspost verlaten toen hij gerechtelijk vervolgd werd (zie informatie bij verzoekschrift). Het kan dan ook niet uitgesloten worden dat verzoeker, als zoon van een plaatselijk winkelier, opnieuw in december 2010 bedreigd werd als getuige.

3.6. Verzoeker tracht geenszins zijn profiel te overdrijven maar geeft doorheen de antwoorden aan dat een cumulatie van gebeurtenissen hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten. Hij is het slachtoffer geworden van extreem willekeurig geweld en dit op jonge leeftijd. Verzoeker was geenszins voorbereid op dergelijke gebeurtenissen. Hij ging naar school, zijn ouders hadden een winkel, zijn vader had een zekere politieke interesse en hing verkiezingspropaganda op in zijn winkel. Verzoeker had een broer en zus. De medische attesten tonen dan ook de gevolgen aan van de wijze waarop verzoekers leven werd gehavend. Verzoeker stelt dan ook terecht vast dat het CGVS artikel 57/7 *bis* van de Vreemdelingenwet diende toe te passen. Verzoekers pogingen bescherming te vinden bij zijn vroegere dorpsgenoten uit Eldoret met wie hij naar Oeganda vluchtte en terugkeerde naar Nakuru, konden niet beletten dat hij kwetsbaar achterbleef en op 16-jarige leeftijd het slachtoffer werd van seksueel geweld en bedreigingen. Ook al kan de toekomstige vervolging van verzoeker niet op alle punten overtuigen kan wel aangenomen worden dat de feiten zoals aangedragen overtuigend zijn en niet getwijfeld kan worden aan verzoekers voorbij vervolging. Ten slotte is aannemelijk dat verzoeker niet bij de politie klacht indiende toen hij de dreigbrieven kreeg, noch na de aanval (zie gehoor CGVS I, p. 4-5). Van een getraumatiseerde alleenstaande 16-jarige die "*in de war was en bang was*" (zie gehoor CGVS I, p. 4) die weet dat de politie destijds betrokken was in de etnische rellen ook al werd het hoofd van de politie achteraf voor deze feiten verantwoordelijk gesteld, kan niet verwacht worden dat hij op dat ogenblik met vertrouwen dezelfde politie benadert, laat staan bij hen bescherming zoekt. Zijn homoseksualiteit is hierbij een element dat alhoewel niet doorslaggevend, toch zijn kwetsbaarheid vergroot. Ten slotte dient vastgesteld te worden dat de landeninformatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift over de getuigenbescherming niet eensluidend is en de verweernota slechts de bestreden beslissing herhaalt zonder in te gaan op de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker dient dan ook het voordeel van de twijfel te genieten.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK